

NORA
ROBERTS
LENTEFEEST

Vertaling Janke Ouwehand en E. Wieringa

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1984 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Less of a Stranger*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2010 HarperCollins Holland
Vertaling: Janke Ouweland
Copyright © 1984 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Storm Warning*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2008 HarperCollins Holland
Vertaling: E. Wieringa
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0776 2
ISBN 978 94 027 6198 6 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie februari 2021

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Tegen het licht

Hoofdstuk 1

Hoewel ze een spijkerbroek en een windjack droeg, en haar gezicht schuilging achter een integraalhelm, zag Katch onmiddellijk dat ze een vrouw was. En wat voor een. Hij nam een trekje van zijn dunne sigaar en keek waarderend toe toen ze behendig haar kleine Honda-motor het parkeerterrein van de supermarkt op stuurde. Na de motor op de standaard gezet te hebben, stapte ze af.

Ze was lang, merkte Katch op, misschien wel één meter vijfenzeventig, en zo slank als een rietje. Hij leunde tegen de frisdrankautomaat en bleef uit nieuwsgierigheid naar haar kijken. Op het moment dat ze haar helm afzette, veranderde die nieuwsgierigheid in pure belangstelling. Ze was een uitgesproken schoonheid.

Haar steile haren, die tot haar schouders reikten, hadden de kleur van rijpe kastanjes en glansden in de zon. Van voren was het in een pony geknipt, die tot op haar wenkbrauwen reikte. Haar gezicht was smal en had uitgesproken trekken. Hij had fotomodellen gekend die zichzelf hadden uitgehongerd om de hoeken en schaduw te krijgen die hij in het gezicht van deze vrouw zag. Haar mond was echter vol en gul.

Katch had vaak genoeg gezien wat je met make-up kunt doen, en het viel hem op dat deze vrouw daar geen gebruik van had gemaakt om haar gezicht interessanter te doen lijken. Ze had het niet nodig. Haar ogen waren groot, en zelfs vanaf deze tamelijk grote afstand kon hij zien dat ze donkerbruin waren. Ze deden hem denken aan de ogen van een veulen – diep, groot en alert. Ook haar manier van bewegen deed denken aan een jong paard – ongekunsteld en gracieus. Ze was nog jong, besloot hij, amper twintig. Hij nam opnieuw een trekje van zijn sigaar. Ze was absoluut beeldschoon.

‘Hé, Megan!’

Bij het horen van haar naam, draaide Megan zich om en streek de pony uit haar ogen. Zodra ze de Baileytweeling in het oog kreeg, die hun jeep langs de rand van de stoep parkeerden, begon ze te glimlachen.

‘Hallo.’ Ze gespte haar helm vast aan de motor en liep naar de auto toe.

Ze mocht de tweeling bijzonder graag. Net als zij waren ze drieëntwintig, en ze hadden alle drie de zongebruinde huid van mensen die al hun hele leven dicht bij het strand woonden. Maar de tweeling was klein en tenger, had helblauwe ogen en blond haar, dat nu door de wind verward was geraakt. Beide meisjes lieten hun blik langs Megan heen glijden naar de man die tegen de frisdrankautomaat geleund stond. Als in een reflex rechtten ze gelijktijdig hun rug en streken hun haren achter hun oren.

‘Wat hebben we jou lang niet gezien,’ zei Teri Bailey tegen Megan. Intussen hield ze met één oog Katch in de gaten.

‘Ik heb geprobeerd wat dingen af te maken voordat het seizoen begint.’ Megans stem was laag, met het zangerige accent van de kust van South Carolina. ‘Hoe gaat het met jullie?’

‘Geweldig,’ antwoordde Jeri, even heen en weer schuivend achter het stuur. ‘We zijn vanmiddag lekker vrij. Heb je zin om met ons te gaan winkelen?’ Ook zij hield Katch scherp in de gaten.

‘Dat zou ik wel willen...’ Megan schudde haar hoofd, ‘...maar ik moet hier iets ophalen.’

‘Zoals die man met die prachtige grijze ogen?’ wilde Jeri weten.

‘Wat?’ vroeg Megan lachend.

‘En met die geweldige schouders,’ vulde Teri haar zusje aan.

‘Hij blijft maar naar haar staren, hè Teri?’ merkte Jeri op. ‘En wij hebben nota bene vijftwintig dollar uitgegeven aan deze bloesjes.’ Ze streek even over het flinterdunne bandje van het roze kan-

ten topje dat ze droeg. Haar tweelingzusje had hetzelfde aan.

‘Waar hebben jullie het in vredesnaam over?’ vroeg Megan volslagen verbijsterd.

‘Achter je,’ zei Teri met een nauwelijks zichtbare hoofdbeweging. ‘Die kanjer bij de frisdrankautomaat. Hij is om op te eten!’ Toen Megan haar hoofd wilde omdraaien, fluisterde ze op dringende toon: ‘Nee, niet meteen omkijken!’

‘Hoe kan ik hem nu zien als ik niet kijk?’ merkte Megan op terwijl ze zich omdraaide.

Zijn haar was blond. Niet lichtblond zoals dat van de tweeling, maar donkerder en doorspekt met door de zon veroorzaakte gouden strepen. Het was dik en krulde nonchalant om zijn gezicht. Hij was slank, en zijn spijkerbroek was vaal door het vele dragen. Zijn houding was nonchalant en ontspannen. Hij leunde tegen de automaat en dronk uit een blikje. Maar zijn gezicht was niet ontspannen, dacht Megan toen hij haar aanstaarde zonder ook maar een keer met zijn ogen te knippen. Het was alert. Hij moest zich nodig scheren, maar ze kon desondanks zien dat zijn kaak krachtig en perfect van vorm was. In zijn ferme kin zat een klein kuiltje, en zijn brede mond had smalle lippen.

Doorgaans zou Megan zo’n gezicht met sterke trekken fascinerend hebben gevonden, en op een ruige manier zelfs knap, maar de blik in zijn ogen was wel erg arrogant. Zijn ogen waren grijs, zoals de tweeling al had opgemerkt, de kleur van donkere rook en, concludeerde ze fronsend, brutaal. Dit type had ze al zo vaak gezien – zwervers, vagebonden, op zoek naar de zon en wat tijdelijk vrouwelijk gezelschap. Onder haar pony trokken haar wenkbrauwen zich samen. Hij staarde openlijk naar haar en knipoogde zelfs terwijl hij het blikje langzaam naar zijn lippen bracht.

Toen ze hoorde dat een van de tweeling begon te giechelen, draaide ze zich om.

‘Wat een goddelijke man,’ zei Jeri.

‘Doe niet zo idioot.’ Megan gooide haar haren achterover. ‘Van zijn soort gaan er dertien in een dozijn.’

De tweeling wisselde een veelzeggende blik. Jeri startte de jeep. ‘Je bent veel te kieskeurig,’ merkte ze op. Ze schonken Megan allebei een glimlach en reden weg.

Megan trok haar neus even op, maar ze zwaaide hen toch na voordat ze zich omdraaide. De man opzettelijk negerend, liep ze de supermarkt binnen.

Ze wuifde naar de caissière die achter de toonbank stond. Megan was opgegroeid in Myrtle Beach en ze kende iedere winkelier binnen een omtrek van tien kilometer van het pretpark van haar grootvader.

Na een winkelwagentje gepakt te hebben, liep ze het eerste pad in. Slechts een paar dingen, besloot ze terwijl ze een pak melk uit het schap pakte. Ze moest immers alles op de motor meenemen en veel ruimte was er niet in haar zadeltassen. Als de truck geen kuren had vertoond... Ze liet haar gedachten niet afdwalen naar dat probleem. Daar kon op dit moment immers niets aan gedaan worden.

Bij de koekjesafdeling bleef ze staan. Ze had de lunch gemist, en de zakken en dozen zagen er wel heel verleidelijk uit. Misschien de volkorenkoekjes...

‘Deze zijn lekkerder.’

Megan schrok toen een hand langs haar heen reikte naar een zak koekjes, die volgens het label een dubbele dosis chocoladechips beloofde. Ze draaide haar hoofd en keek prompt op in een paar brutale grijze ogen.

‘Wil je die koekjes?’ vroeg hij grijnzend.

‘Nee.’ Ze staarde strak naar zijn hand die op haar wagentje rustte. Hij haalde zijn schouders op en nam zijn hand weg, maar tot Megans irritatie bleef hij met haar meelopen.

‘Wat staat er op je lijstje, Meg?’ vroeg hij op vriendschappelijke toon terwijl hij de zak met koekjes openscheurde.

‘Ik kan dit in mijn eentje wel af. Dank je.’ Ze liep het volgende pad in en griste een blik tonijn van een plank. Hij liep als een cowboy, zag ze, met lange soepele passen en wiegende heupen.

‘Leuke motor heb je.’ Hij zette zijn tanden in een koekje en bleef met haar meelopen. ‘Woon je hier in de buurt?’

Megan koos een doos theezakjes die ze even kritisch bekeek voordat ze hem in het wagentje gooide. Hij bood haar een koekje aan. Ze negeerde zowel hem als het koekje en liep het volgende pad in. Toen ze naar een brood reikte, legde hij zijn hand op de hare en zei: ‘Volkorenbrood is gezonder voor je.’

Zijn palm voelde hard en stevig aan op de rug van haar hand. Megan keek verontwaardigd naar hem op en probeerde haar hand los te trekken.

‘Hoor eens, ik heb...’

‘...geen ringen,’ concludeerde hij, zijn vingers door de hare vlechtend en haar hand optillend om hem aan een nauwkeuriger onderzoek te onderwerpen. ‘Dus geen echtgenoot of verloofde. Wat zou je zeggen van een etentje?’

‘Absoluut niet. Vergeet het maar.’ Ze schudde met haar hand maar kwam tot de ontdekking dat hij stevig verankerd zat in de zijne.

‘Niet zo onaardig doen, Meg. Je hebt prachtige ogen.’ Hij glimlachte en keek naar haar alsof ze de enige twee mensen op aarde waren. Iemand reikte nijdig mompelend langs haar heen om een brood uit het rek te pakken.

‘Zou je nu alsjeblieft weg willen gaan?’ zei ze kwaad. Het verbaasde haar dat zijn glimlach effect op haar had, al wist ze drommels goed wat erachter zat. ‘Als je dat nu niet snel doet, ga ik een scène maken.’

‘Dat hindert niet,’ zei hij vriendelijk. ‘Ik heb geen bezwaar tegen scènes.’

Nee, zo te zien niet, dacht ze, naar hem opkijkend. Hij genoot er vast van. ‘Hoor eens,’ begon ze bits, ‘ik weet niet wie je bent, maar...’

‘David Katcherton,’ zei hij met een brede glimlach. ‘Katch voor intimi. Hoe laat kan ik je ophalen?’

‘Jij gaat me helemaal niet ophalen,’ zei ze nadrukkelijk. ‘Niet nu en niet later.’ Ze keek snel om zich heen. De supermarkt was zo goed als leeg. Als ze nu een scène schopte, zou dat niet veel opleveren. ‘Laat mijn hand los,’ zei ze op ferme toon.

‘De Kamer van Koophandel beweert dat Myrtle Beach een vriendelijk stadje is, Meg.’ Katch liet haar hand los. ‘Ik zou maar uitkijken als ik jou was. Dankzij jou krijgt het nog een slechte naam.’

‘En noem me geen Meg,’ zei ze woedend. ‘Ik ken je niet.’

Het wagentje voor zich uit duwend, beende ze weg.

‘O, maar dat komt wel.’ Hij zei het zacht, maar ze hoorde het toch.

Hun blikken ontmoetten elkaar opnieuw, de hare donker van woede, de zijne zelfverzekerd. Snel draaide ze zich om en rende bijna naar de kassa.

‘Je zult niet geloven wat me net in de supermarkt is overkomen.’ Megan zette de zak met boodschappen met een klap op de keukentafel.

Haar grootvader zat aan die tafel en hij probeerde met grote concentratie een kunstvlieg aan een vishaakje te binden. Hij gromde om aan te geven dat hij haar had gehoord, maar hij keek niet op. Draden en veertjes en gewichtjes lagen in keurige groepjes voor hem op de tafel.

‘Er was een man,’ begon ze, het brood uit de zak halend, ‘een ongelofelijk brutale vent die probeerde me te versieren. Zomaar, bij

het schap met de koekjes.’ Fronsend leegde ze de inhoud van het doosje theezakjes in een blik. ‘Hij vroeg of ik met hem uit eten wilde.’

‘Hm.’ Haar grootvader knoopte met grote precisie een geel veertje aan de vlieg. ‘Veel plezier.’

‘Pop!’ Gefrustreerd schudde Megan haar hoofd, maar om haar lippen speelde even een glimlach.

Timothy Miller was een kleine, tengere man van midden zestig. Zijn ronde doorgroefde gezicht was gebruind en werd omringd door een dikke bos wit haar en een witte baard. De baard was zo zacht als zijde en werd nauwgezet bijgehouden. Zijn blauwe ogen waren nog even helder en scherp als in zijn jonge jaren, maar ze lagen wel diep ingebed in de vouwen en lijnen van zijn gezicht. Er ontging hem zelden iets. Megan zag dat hij zich nu concentreerde op zijn kunstaas. Dat hij haar überhaupt had gehoord, bewees hoe diep zijn liefde voor zijn kleindochter was.

Ze plantte een kus op zijn kruin. ‘Ga je morgen vissen?’

‘Jazeker! Bij het kriecken van de dag.’ Pop telde zijn assortiment kunstaas en liep in gedachten zijn strategie even na. Vissen was een serieuze aangelegenheid. ‘De truck wordt vanavond gemaakt. Ik ben morgen voor het avondeten terug.’

Megan knikte en kuste hem nogmaals. Pop had zijn visdagjes nodig. Het pretpark waarvan hij de eigenaar was, was in het voor- en najaar alleen in de weekends open. Gedurende de drie zomermaanden werkten ze echter zeven dagen in de week, van de vroege ochtend tot de late avond. De zomer hield het stadje in leven. Dan kwamen er toeristen en toeristen betekenden inkomsten. Gedurende een kwart van het jaar groeide de bevolking van de stad van veertienduizend tot driehonderdduizend mensen, en het merendeel van die mensen kwam naar de kust om zich te vermaken.

Haar grootvader moest hard werken om in zijn dagelijks brood

te voorzien. Dat had hij altijd gedaan, en het zou nog veel zwaarder voor hem zijn geweest als hij niet zo van het park had gehouden. Zolang ze zich kon herinneren, had het attractiepark deel uitgemaakt van haar leven.

Megan was amper vijf geweest toen ze haar ouders had verloren en bij Pop was gaan wonen. In de loop der jaren was hij moeder, vader en vriend voor haar geworden. En Joyland was evenzeer haar thuis als de cottage aan het strand waarin ze woonden. Jaren geleden hadden ze zich tot elkaar gewend om troost te vinden, en nu was hun liefde onverwoestbaar. Megan sprong behoedzaam om met haar emoties, want die waren intens en als ze eenmaal iets om iemand gaf, was dat voor altijd.

‘Forel zou lekker zijn,’ mompelde ze, hem nog een laatste maal knuffelend. ‘Vanavond moeten we genoeg nemen met tonijn uit blik.’

‘Ik dacht dat jij uitging.’

‘Pop!’ Leunend tegen het fornuis duwde ze met beide handen het haar uit haar gezicht. ‘Denk je nu echt dat ik een avond ga doorbrengen met een man die me probeerde te versieren met een zak koekjes?’ Ze draaide het gas aan onder de waterketel.

‘Dat hangt van de man af, als je het mij vraagt.’

Ze zag de glinstering in zijn ogen toen hij naar haar opkeek en ze wist dat ze eindelijk zijn volle aandacht had.

‘Hoe zag hij eruit?’

‘Als een zwerver,’ zei ze, al wist ze dat die beschrijving niet helemaal accuraat was. ‘Vermengd met een beetje cowboy.’ Bij het zien van Pops grijns, begon ze te glimlachen. ‘Eerlijk gezegd, had hij een geweldige kop. Smal en sterk, heel aantrekkelijk op een meedogenloze manier. Uitermate geschikt om een bronzen buste van te maken.’

‘Klinkt interessant. Waar heb je hem ook alweer ontmoet?’

‘Bij de koekjesafdeling in de supermarkt.’

‘En nu ga jij een tonijnschotel maken in plaats van uit eten te gaan?’ Pop slaakte hoofdschuddend een diepe zucht. ‘Ik weet niet wat er met dat meisje aan de hand is,’ zei hij tegen zijn favoriete kunstvlieg.

‘Hij was zo brutaal als de beul,’ zei Megan. ‘En hij stond met een dubbelzinnige blik naar me te staren.’ Ze sloeg haar armen over elkaar. ‘Worden grootvaders niet geacht rond te wandelen met geweren om dat soort kerels te ontmoedigen?’

‘Wil je er een lenen en naar hem op jacht gaan?’ vroeg hij met een lachje.

Het schrille gefluit van de ketel overstemde haar reactie. Pop keek toe terwijl Megan theezette.

Ze was een lief meisje, dacht hij. Soms een beetje te serieus, maar altijd lief. En nog een schoonheid op de koop toe. Het verbaasde hem niets dat die man had geprobeerd een afspraakje met haar te maken. Het verbaasde hem meer dat iets dergelijks niet vaker gebeurde. Megan kon een man echter ontmoedigen zonder zelfs haar mond maar te openen. Het enige wat ze hoefde te doen, was een van haar dodelijke blikken afvuren, en de man in kwestie zou de moed onmiddellijk in de schoenen zinken. Maar goed, zo scheen ze het nu eenmaal te willen.

Ze verdeelde haar tijd tussen het pretpark en haar kunst. Voor iets anders scheen ze geen tijd te hebben. Of wilde ze geen tijd vrijmaken, dacht hij. Toch was hij er niet helemaal zeker van of hij toch iets meer dan boosheid in haar houding had ontdekt ten opzichte van de man in de supermarkt. Als hij zich niet sterk vergiste, had ze hem toch ook een tikje amusant gevonden en zich een heel klein beetje tot hem aangetrokken gevoeld. Omdat hij zijn kleindochter door en door kende, besloot hij het onderwerp voorlopig maar even te laten rusten.

‘Het weer schijnt het hele weekend goed te blijven,’ merkte hij op

terwijl hij behoedzaam het kunstaas in zijn viskoffer legde. ‘Het kon dus wel eens druk worden in het park. Neem jij de schiettent voor je rekening?’

‘Natuurlijk.’ Megan zette twee kopjes thee op tafel en nam weer plaats. ‘Zijn die bakjes in het reuzenrad al vastgezet?’

‘Ja, dat heb ik vanochtend zelf gedaan.’ Pop blies in zijn thee en nam voorzichtig een slokje.

Hij was ontspannen, zag Megan. Pop was een ongecompliceerd mens. Ze had altijd bewondering gekoesterd voor zijn pretentieloze manier van doen en zijn milde humor. Hij vond het heerlijk om te zien dat andere mensen zich vermaakten. Heerlijker, dacht ze met een zucht, dan hen daarvoor te laten betalen. Joyland maakte nooit meer dan een bescheiden winst. Hij was een betere grootvader dan een zakenman.

Over het algemeen was zij degene die de financiën van het park in de gaten hield. Hoewel ze door die verantwoordelijkheid minder tijd kon besteden aan haar kunst, wist ze ook dat het park voor brood op de plank zorgde. En wat nog belangrijker was, Pop hield met heel zijn hart van het park.

Op dit moment neeg de balans naar de negatieve kant, maar eigenlijk spraken ze er nooit uitgebreid over. Tijdens het hoogseizoen discussieerden ze wel eens vaag over verbeteringen die ze zouden moeten aanbrengen en in het laagseizoen over meer reclame, maar echte stappen ondernamen ze niet.

Megan nipte van haar thee en luisterde met een half oor naar Pops voornemen om voor de zomer tijdelijke hulp in te huren. Als het zover was, zou zij daar zorg voor dragen. Pop was een tovenaars als het ging om krakkemikkige apparaten en door de zon verbrande toeristen, maar hij had nogal eens de neiging om zijn medewerkers te veel te betalen en te weinig te laten werken. Megan was praktisch ingesteld. Dat moest ze wel zijn.

Ik zal van de zomer ook fulltime moeten werken, dacht ze. Even gingen haar gedachten naar het beeld waaraan ze bezig was in haar atelier boven de garage. Dat zal dan toch tot december moeten wachten, hield ze zich voor, er amper in slagend een zucht te onderdrukken. Anders komen we nooit weer uit de rode cijfers. Misschien volgend jaar... Ach, ze stelde zo vaak wat uit. Er waren altijd dingen die gedaan moesten worden. Even haalde ze berustend haar schouders op, en ze concentreerde zich toen weer op Pops monoloog.

‘Dus ik denk dat we zoals gebruikelijk weer wat rondzwervende dagloners en studenten moeten aannemen om de draaimolens en de andere attracties te bemannen.’

‘Dat zal geen probleem zijn,’ mompelde Megan. Onwillekeurig gingen haar gedachten terug naar David Katcherton.

Katch, mijmerde ze, terwijl zijn gezicht weer voor haar geestes-oog verscheen. Doorgaans zou ze een man als hij ook als vagebond hebben betiteld, maar er was meer geweest. Megan ging er prat op dat ze mensen goed kon inschatten en het irriteerde haar mateloos dat haar dat niet was gelukt bij deze man. En het ergerde haar nog meer dat ze alwéér zat te denken aan die vreemde ontmoeting met die onbehouwen vreemdeling.

‘Nog een kopje thee?’ Pop was al op weg naar het fornuis toen Megan weer terugkeerde naar het heden.

‘Eh... ja, graag.’ Ze foeterde even op zichzelf omdat ze zat te piekeren over zoiets onbelangrijks terwijl ze wel iets beters te doen had. ‘Ik denk dat ik nu maar beter aan het avondeten kan beginnen. Je wilt vast vroeg naar bed als je morgenochtend gaat vissen.’

‘Zo ken ik je weer.’ Pop ontstak de vlam onder de ketel en keek even uit het raam. Daarna wierp hij een blik op zijn nietsvermoedende kleindochter. ‘Ik hoop dat je voldoende gaat maken voor drie personen,’ zei hij op nonchalante toon. ‘Want zo te zien heeft je cowboy de weg naar de ranch weten te vinden.’

‘Wat?’ Fronsend stond Megan op.

‘Zoals gewoonlijk heb je hem perfect beschreven, Megan,’ complimenteerde Pop haar terwijl hij keek naar de man, die met losse maar vastberaden tred op het huis toekwam. Hij had een krachtige kop, die Pop onmiddellijk aansprak. Met een grijns keerde hij zich naar Megan die naar het raam kwam gelopen.

‘Hij is het inderdaad,’ fluisterde ze, nauwelijks in staat haar ogen te geloven toen ze zag dat Katch op haar keukendeur af liep.

‘Ja, dat dacht ik wel,’ zei Pop op milde toon.

‘Waar haalt hij het lef vandaan?’ mompelde ze woedend. ‘Hoe haalt hij het in zijn hoofd!’